

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.816 van 18 april 2000
in de zaak A. 90.905/IX-2318.**

In zake : Willy DE SMEDT,
verblijvende te SINT-ANDRIES,
Penitentiair Complex Brugge,
Legeweg 200

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. PEETERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Willy DE SMEDT
op 13 april 2000 heeft ingediend om bij uiterst
dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuit-
voerlegging te vorderen van "de beslissing van 6 april
2000, waarbij verzoeker een tuchtsanctie werd opgelegd
door de directie van het Penitentiair Complex te Brugge
van 2 maal 9 dagen isolatiecel, 1 dag veiligheidscel,
2 maanden strikt regime en verlies van betrekking in
werkplaats 4";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 13 april 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 april
2000, om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter
J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TIMMERMANS die, loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor verzoeker, en van advocaat W. TIMMERMANS die, loco advocaat P. PEETERS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat de Raad van State niet bevoegd is om over de vordering uitspraak te doen, stellende dat uitvoeringsmaatregelen in strafzaken onder de controle van de rechterlijke macht ressorteren en dat in casu de bestreden beslissing genomen is in de context van de uitvoering van de straffen aan verzoeker opgelegd bij verscheidene strafrechtelijke veroordelingen;

Overwegende dat de Raad van State in het kader van een vordering tot schorsing slechts een summier onderzoek kan wijden aan het probleem van zijn bevoegdheid, inzonderheid wanneer de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingeroepen; dat de Raad van State zich dan ook enkel onbevoegd verklaart om over zulk een vordering uitspraak te doen wanneer de exceptie van onbevoegdheid een zo hoge graad van ernst vertoont dat zij op het eerste gezicht kan worden bijgevalen;

Overwegende dat uit de rechtspraak van de Raad van State valt af te leiden dat hij zich niet bevoegd acht ten aanzien van handelingen waarbij het bestuur, in het bijzonder de minister van Justitie, - rechtstreeks- meewerkt aan de uitvoering van vonnissen

en arresten; dat hij aldus heeft geoordeeld niet bevoegd te zijn om kennis te nemen van een beroep gericht tegen een besluit van de minister van Justitie waarbij de voorwaardelijke invrijheidstelling werd toegekend, geweigerd of herroepen, of nog waarbij de minister van Justitie gevolg geeft aan een bevel tot internering of aan een veroordeelde uitstel van internering weigert bij het beëindigen van zijn gevangenisstraf; dat de Raad van State evenmin bevoegd is wanneer een subjectief recht in het geding is; dat, immers, overeenkomstig artikel 144 van de gecoördineerde Grondwet, geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de rechtbanken van de rechterlijke orde behoren terwijl, overeenkomstig artikel 145 van de gecoördineerde Grondwet, geschillen over politieke rechten eveneens tot de bevoegdheid van de rechtbanken van de rechterlijke orde behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen; dat in die zin het recht op het behoud van zijn fysieke en psychische integriteit geacht kan worden een burgerlijk recht te zijn waaromtrent uitsluitend de gewone rechter bevoegd is om zich uit te spreken;

Overwegende dat de Raad van State daarentegen wel bevoegd lijkt te zijn ten aanzien van bestuurlijke beslissingen welke geen rechtstreekse medewerking inhouden aan de uitvoering van strafrechtelijke vonnissen en arresten waarbij geen subjectief recht in het geding is; dat dit laatste gewoonlijk inhoudt dat de bestuursoverheid bij het nemen van haar beslissing over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt;

Overwegende dat in deze zaak kan worden vastgesteld dat de aan verzoeker opgelegde tuchtstraf of sanctie geen uitstaan heeft met de oorspronkelijke gevangenisstraf waartoe hij veroordeeld is, dat zij met andere woorden niet in rechtstreeks verband staat met de

uitvoering van een vonnis of een arrest; dat bovendien de directeur van de betrokken strafinrichting over een discretionaire bevoegdheid beschikte om ze al dan niet op te leggen en binnen zekere grenzen de omvang ervan te bepalen, terwijl op het eerste gezicht niet blijkt dat zij op zichzelf de fysieke of psychische integriteit waarop verzoeker aanspraak kan maken aantast; dat in deze stand van de rechtspleging de Raad van State zijn bevoegdheid niet kan afwijzen;

Overwegende dat, voor zoveel als nodig, ook dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing of beslissingen, gelet op de weerslag welke zij dan toch hebben ten aanzien van de persoonlijke toestand van verzoeker - geen sociaal contact, geen activiteit, verlies van werk - niet kunnen worden beschouwd als een loutere ordemaatregel;

Overwegende dat luidens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de driedubbele voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen die de vernietiging van de aangevochten rechts-handeling kunnen verantwoorden worden aangevoerd en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de verplichting tot formele motivering; dat hij vooreerst stelt dat de aangevochten maatregel hem schriftelijk ter kennis moest worden gebracht aangezien hij enkel dan kan beantwoorden aan de verplichting tot formele motivering; dat wat dat betreft verzoeker ook verwijst naar een omzendbrief 28/IV van 20 december 1991 welke voorschrijft dat elke

tuchtsanctie genomen ten aanzien van een gedetineerde schriftelijk gemotiveerd moet zijn en ter kennis worden gebracht van de betrokkene; dat verzoeker aanstipt dat de directie van het penitentiair centrum tweemaal - telefonisch en per telefax - werd aangemaand kopie van de beslissing over te maken aan verzoekers raadsman doch daar niet op is ingegaan;

Overwegende dat de verwerende partij vooreerst doet opmerken dat het om twee verschillende beslissingen gaat, één van 6 april 2000 en één van 7 april 2000; dat zij onder verwijzing naar het administratief dossier dat zij neerlegt betoogt dat beide beslissingen formeel werden gemotiveerd, gedeeltelijk door verwijzing naar de eveneens schriftelijk opgestelde tuchtrapporten en zij genomen werden in aanwezigheid van verzoeker die, aangezien hij in staat van arrest verkeerde en wegens zijn agressiviteit geboeid was, niet voor ontvangst heeft kunnen ondertekenen of er een kopie van heeft kunnen ontvangen;

Overwegende dat uit het neergelegde dossier kan worden afgeleid dat inderdaad twee tuchtsancties tegen verzoeker genomen werden: één op 6 april 2000 door de adjunct-directeur, van negen dagen strafcel en één maand strikt regime wegens agressief gedrag daags voordien en de dag zelf, en één op 7 april 2000 door de directeur, van nogmaals negen dagen strafcel en een bijkomende maand strikt regime na diverse incidenten in de strafcel tegenover beambten en de adjunct-directeur, met tussen de twee periodes strafcel één dag veiligheidscel; dat die twee beslissingen schriftelijk werden geacteerd en verwijzen naar tuchtrapporten welke zich eveneens in het dossier bevinden; dat er geen aanwijzingen zijn als zouden die stukken achteraf zijn opgesteld; dat er ook geen aanleiding is om aan te nemen dat aan verzoeker de redenen van de sancties niet werden

medegedeeld, mede gelet op de speciale omstandigheden waarin verzoeker verkeerde en in acht genomen dat de formele motiveringsplicht niet zover strekt dat aan de adressant van de beslissing ook allerlei gegevens moeten worden medegedeeld welke hij redelijkerwijze vermoed kan worden reeds te kennen; dat de omstandigheid dat de eerste beslissing pas genomen werd daags nadat een aantal tuchtfeiten zich hadden voorgedaan, verklaard kan worden doordat verzoeker wegens zijn agressief gedrag reeds onmiddellijk werd opgesloten en 's anderendaags, wegens zijn gedrag tegenover de adjunct-directeur het nodig werd geacht hem de eerste sanctie op te leggen; dat de omstandigheid dat van de bestreden beslissingen niet onmiddellijk op diens verzoek kennis werd gegeven aan verzoekers raadsman niet aantoonst dat er geen geschreven beslissingen waren en ook kan worden verklaard doordat die raadsman blijkbaar voor de eerste maal optrad voor verzoeker; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 83 van het koninklijk besluit van 21 mei 1965 houdende algemeen reglement van de strafinrichtingen, doordat hem tweemaal negen dagen strafcel werd opgelegd met daartussen één dag veiligheidscel en aldus de bepalingen van voormeld artikel worden omzeild, luidens welk de plaatsing in een strafcel niet langer mag duren dan negen dagen en zij enkel hernieuwd kan worden indien de gedetineerde, na in de strafcel te zijn geplaatst, een nieuwe erge fout begaat, behoudens de verplichting tussen de nieuwe straf en de straf die nog niet verstreken is, een tijdruimte van ten minste één dag te laten; dat verzoeker hierbij ook doet opmerken dat de "veiligheidscel" in wezen hetzelfde regime betekent als de strafcel, met dien verstande dat het bedoeld is als veiligheidsmaatregel;

Overwegende dat in casu de plaatsing in een strafcel werd opgelegd zoals bedoeld in artikel 82 en volgende van het voornoemde koninklijk besluit van 21 mei 1965; dat uit de door verzoeker aangehaalde bepalingen van artikel 83 ervan op het eerste gezicht kan worden afgeleid dat het niet toegestaan is voor één feit onmiddellijk een straf op te leggen van tweemaal negen dagen strafcel met ertussen één dag veiligheidscel en dat het opleggen van een tweede termijn van negen dagen strafcel enkel mogelijk is indien de gedetineerde, na in de strafcel te zijn geplaatst, een nieuwe erge fout begaat;

Overwegende dat uit het administratief dossier echter blijkt dat er wel degelijk twee afzonderlijke beslissingen werden genomen en dat de tweede beslissing het gevolg is van nieuwe feiten gepleegd toen verzoeker reeds in de strafcel verbleef; dat de penitentiaire overheid aan verzoeker dan ook een tweede termijn van negen dagen strafcel kon opleggen; dat in de onderbreking met één dag veiligheidscel uitdrukkelijk is voorzien door de ingeroepen reglementsbeepaling en zij aldus niet onrechtmatig kan worden geacht, terwijl de verwerende partij trouwens terecht betwist dat aan het regime van de isoleercel dezelfde beperkingen inherent zijn als aan dat van de strafcel; dat op het eerste gezicht artikel 83 van het algemeen reglement niet geschonden is; dat ook het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat aangezien geen der aangevoerde middelen als ernstig kan worden beschouwd, de vordering moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien april 2000, door :

de H.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.